

หน้าาก

บทที่ 25

สีหน้าของจาริต ไม่คลายความเคร่งเครียดจนแม้ในวันเดินทาง เขาหยุดหึงอารมณ์เสียทุกวันจนคนใกล้ชิดทำตัวไม่ถูก สถานการณ์การขายเลวร้ายลงเรื่อยๆ แม้ฐานะการเงินของเขายังมั่นคงแต่สิ่งที่เกิดขึ้นถูกมองว่าเป็นตัวบ่งชี้ที่อันตราย

หนุ่มใหญ่เรียกประชุมพนักงานขาย ฝ่ายจัดซื้อ และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดหลายครั้ง การประชุมดำเนินไปอย่างเคร่งเครียด เขาลงเส้นหนักเกินกว่าเหตุ แต่ไม่มีใครกล้าคัดค้านถกเถียง

แม้แต่คำที่ว่าแรงๆ ก็พร้อมจะพรั่งพรูออกมา... ‘เอาหัวมาเดินต่างเท้าได้แล้ว ไม่ต้องเอาไว้คิด ถ้าใช้หัวแล้วยังทำให้เกิดปัญหาพวกนี้ขึ้นมาละก็’ ... ‘ของที่เราสั่งซื้อก็ยาก ทางโน้นก็หาซื้อเองไม่ได้ แล้วไปเทขายให้มันเอากลับมาขายแข่งกับเราทำไม พวกคุณน่าจะคิดเองได้ หรือว่าเกิดมาจากท้องวัวท้องควายถึงคิดเรื่องง่ายๆ แบบนี้ไม่เป็น’

จาริตจ่ายค่าตอบแทนให้คนของเขาอย่างคุ่มค่า เขาเชื่อในหลักของการใช้เงินซื้อคนและมันก็ไม่เคยทำให้เขาผิดหวัง ดังนั้นพยายามโกรธเกรี้ยวหนุ่มใหญ่จึงไม่ลังเลที่จะสาธิตอารมณ์และคำพูดบาดร้าวใส่บริวารของเขา เขาไม่สนใจว่าใครจะคิดจะพูดถึงเขาอย่างไรในทีหลัง ขอเพียงแต่ทำงานทำเงินให้ได้ก็พอ

ทักทายมองใบหน้าสะอาดที่มีริ้วรอยแห่งวัยที่ไม่เคยทำให้ซัดตา ร้างสูงที่ดูแข็งแรงกระฉับกระเฉง อยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวจัด กางเกงสีเข้ม มีเสื้อสูทซื้อจากร้านหรูในต่างประเทศราคาสูงลิบสวมทับลวกๆ มือสะอาดสวมแหวนหยกเนื้อแก้วสีสดเม็ดใหญ่และนาฬิการาคาแพงลิบล้ออีกหนึ่งเรือน รองเท้าหนังที่หญิงสาวดูแลซัดดูให้กับมือเป็นเงาวาววับ

“ถ้ามีอะไรด่วนก็โทรเข้ามือถือ ผมต้องย้ายโรงแรมทุกวัน เพราะว่าแต่ละที่ที่จะไปมันอยู่กันคนละเมือง” เขาสั่งก่อนจะเดินตามคนขับรถซึ่งหิวกระเป่าเดินทางใบเล็กเดินออกไปก่อน

ทักทายเดินตามมาส่งถึงรถที่จอดอยู่คู่กับรถเธอในที่ซึ่งถูกจัดไว้ให้ เขาไม่ได้จูบลา... เพียงแต่บีบมือเธอที่หนึ่งก่อนจะเดินตัวปลิวไปเปิดประตูขึ้นไปนั่งคู่กับคนขับรถ

บริเวณจอดรถเงียบเหงา หญิงสาวยื่นมองท้ายรถยนต์คันหรูแล่นจากไปและยืนอยู่อย่างนั้นอีกนาน

หญิงสาวชะงักเมื่อกลับจากซื้อของ แล้วเปิดประตูเข้ามาเห็นกระดาดแข็งสีขาววางต้อนรับอยู่บนพื้นอย่างไร้ทิศทางเพราะถูกสอดกระแทกเข้ามาทางข้างใต้ประตู มีลายมือเขียนด้วยเส้นหมึกหนาหนักว่า “รออยู่ที่สระว่ายน้ำนะคะ”

หรือเมฆจะเป็นคนของยุพยงจริงๆ พอรู้ว่าจาริตไม่อยู่ก็เลยกลับมาทึ่งไต่ไว้ ไม่กลัวว่าจาริตจะมาเห็น

เธอเข้าไปวางข้าวของแล้วกลับออกมาที่ลิฟท์ พาตัวเองไปยังสระว่ายน้ำในตัวอาคารซึ่งปลอดจากแสงร้อนแรงของแดดตลอดวัน ไม่มีคนมากนักในช่วงเวลาทำงาน ร้างสูงที่งัดมาด้วยกล้ำเนื้อถือแก้วเบียร์ลุกจากบริเวณบาร์เครื่องตีมันที โบกมือให้เธอพลางส่งยิ้มเรีงร่า

ทักทายเดินเข้าไปหา ร้างเกือบเปลือยอวดไรชนบางๆ ของเมฆ ทำให้เธอวางสีหน้าไม่ถูก

“สวีสวีคะ”

“ทำไมไม่แต่งชุดทิวพีชมา” เขาถามล้อๆ

“ฉันยังไม่อยากว่ายน้ำ” เธอรีบเดินไปนั่งเพื่อที่จะไม่เป็นเป้าสายตาคนอื่นๆ ซัดเขินกับประกายตาระยับของชายหนุ่มซึ่งเดินคู่กันมานั่งตรงข้าม

“ทำไมล่ะครับ เมื่อก่อนว่ายน้ำเป็นประจำไม่ใช่หรือ”

“พอคุณเมฆมาสังสติดที่สระ ฉันก็เลยเลิกค่ะ”

“อ้าว ทำไมล่ะครับ” เขาถามเจือหัวเราะ

“กลัว”

“อะไรกัน” ชายหนุ่มหัวเราะอวดฟันขาววับ

เธอหันไปสั่งเครื่องดื่มกับพนักงานที่เดินมาถาม ก่อนจะหันกลับมาพบสีหน้าระริ่นของคนที่ยืนมองอยู่

“ กลัวอะไรครับ ”

“ กลัวเรื่องยุ่ง ” เธอพูดยิ้มๆ วางกระดาษแข็งแผ่นนั้นลงตรงหน้า “ คุณไปทิ้งโน้ตไว้อย่างนี้ ถ้าแฟนฉันมาเห็นเข้าก็อาจจะเข้าใจผิดเอาได้ ”

“ ผมรู้ว่าแฟนคุณไม่อยู่ถึงได้กล้าทิ้งโน้ตไว้ ”

“ คุณรู้ได้อย่างไร ”

“ ผมไม่เห็นรถเขา เห็นแต่รถคุณ ”

“ แค่นั้นไม่พอหรอกค่ะ เขาอาจจะให้คนเอารถไปซ่อม อาจจะจอดตรงไว้ตรงจุดอื่นหรืออาจจะอะไรก็ได้ทั้งนั้น...”

“ แต่นี้เป็นเวลาทำงาน คนขยันของคุณต้องอยู่ออฟฟิศ ”

“ อาจจะไม่ได้ก็ได้ ก็เขาไม่ใช่ลูกน้องของใครสักคนหรอก... ฉันรู้ว่าคุณไม่ได้คิดอะไร แต่ว่ามันอาจทำให้ฉันเดือดร้อนนะค่ะ ”

ชายหนุ่มยิ้มกริ่ม “ ผมขอโทษนะครับ ทีหลังจะไม่ทำอีก ”

“ ทีหลังไม่ทำอีกจริงๆนะค่ะ ฉันขออภัย...”

“ แล้วถ้าผมคิดถึงคุณจะทำอย่างไรเล่าครับ ดูเถอะ รอดตั้งหลายวันไม่เห็นแม่แต่เงา ”

ไม่เพียงแต่ทำสีหน้าทำทีออกด้อน หากยังทาบมือใหญ่กับข้อมือเธอ ทักทายถึงมือหนี “ ไม่ต้องคิดถึงค่ะ มีคนคิดถึงฉันมากพอแล้ว ”

“ ใจร้าย ” ชายหนุ่มต่อว่า ฉงนใจไม่ว่าเหตุใดผู้หญิงที่เก็บตัวและขี้อายอย่างทักทายจึงไม่หวั่นไหวกับเสน่ห์ของเขาเสียเลย ถ้าเป็นสาวอื่นปานนี้คงเดินตามเขาเข้าห้องขึ้นเตียงกันไปเรียบร้อยแล้ว ทำทางเธอก็ออกจะขัดเขินหวั่นไหวง่ายตาย ทำไมจิตใจแข็งนัก

“ เพิ่มผมเข้าไปอีกคนเถอะครับ ถึงทักทายไม่เห็นใจ แต่รับรู้ว่าคุณคิดถึงก็พอ ”

“ คุณเมษภิกข์ก็มีคนต้องคิดถึงเยอะแล้วเหมือนกัน ” เธอหันไปส่งเงินให้คนที่นำเครื่องดื่มมาวางให้อย่างรัฐธรรมนูญเต็มตัวว่าทุกอย่างที่นี่ต้องจ่ายเงินเมื่อเสิร์ฟ “ ไม่ต้องทอนค่ะ ”

เมษภิกข์เบียร์ของเขา “ แต่ผมกำลังคิดถึงคุณทักทายมากที่สุดจนลืมคนอื่นๆ ไปหมดเลย ”

“ แฟนฉันรวนนะค่ะ เขาไม่เสียดายค่าลูกปืนไม่ว่ามันจะแพงสักเท่าไร คุณเมษไม่กลัวหรือ ”

“ ไม่กลัว ” คำตอบสั้นไหลแต่สีหน้าเปลี่ยนไปนิดหนึ่ง แต่พอนึกได้ถึงคำพูดของสองสาวพี่น้อง เขาก็หัวเราะรำได้อีก

...คุณจาริตร่ำรวนล้นฟ้า เขาไม่เอาชีวิตมาทิ้งกับเรื่องพวกนี้หรอก คนๆนี้คิดแต่จะหาเงินกับหาความสุขใส่ตัว ทำไมจะต้องเอาตัวมาเสี่ยงกับคุกตารางเพราะผู้หญิงโง่ๆ ทีมีๆ เพียงคนเดียว...

“ ถึงจะถูกยิงตายก็คุ้มถ้าทำให้คุณทักทายเห็นใจ ”

ทักทายได้แต่ดื่มน้ำส้มพลาง ครุ่นคิด นี่เขาจะเอาอย่างไรกับเธอและเธอจะอย่างไรกับเขาดีนะ

สีหน้าเจือยิ้มของเธอทำให้เมษภิกข์กำลังใจขึ้น

“ คินนี่ว่างหรือเปล่า ไปทานข้าวด้วยกันไหม ให้ผมพาคุณไปที่ที่คุณไม่เคยไปมาก่อนเลยได้ไหมครับ ”

“ ฉันต้องอยู่รอรับโทรศัพท์ที่ห้อง แฟนอาจจะโทรมาก็ได้ ”

“ อะไร นี่เขาไม่ไว้ใจคุณถึงขนาดนั้นเทียวหรือ ผมเพิ่งรู้ว่าคุณทักทายชอบหนีเทียวจนแฟนถึงกับต้องคอยโทรมาเช็คว่าคุณอยู่บ้านหรือเปล่าเวลาที่เขาไม่อยู่ ”

หญิงสาวได้แต่ยิ้ม

“ ถ้าอย่างนั้น ผมไปที่ห้องคุณ แล้วจะทำอาหารอร่อยให้ทานดีไหม รับรองว่าคุณต้องชอบแน่ๆ ”

“ ฉันต้องไปอยู่กับพ่อค่ะ พ่อไม่สบายมาหลายวัน ”

เธอปฏิเสธอีก กลัวเหลือเกินว่าพ่อหนุ่มรุ่มร่ามคนนี้จะมาเคาะประตูห้องในยามวิกาลแล้วเธอไม่อาจหยาบคายจนไล่เขาไปได้ ไม่เคยรู้สึกลำบากใจที่จะพบใครมากเท่า ยิ่งในเวลานี้ที่เธอระแวงว่าเธออาจจะเป็นคนที่ยุพยงส่งให้มาใกล้ชิดด้วยความจงใจ... แต่มันอาจจะเป็นเพียงเหตุบังเอิญก็ได้ ถึงอย่างไรใบหน้าระริ่นประกายตาวิบวับราวเด็กซุกซนก็ทำให้เธอโกรธเขาไม่ลง ได้แต่คิดว่าจะทำอย่างไรให้เขาเลิกสนใจเธอเสียที.....

โทรศัพท์มือถือเครื่องที่หญิงสาวใช้กับรหัสส่งสัญญาณบอกให้รู้ว่ามีความผิดปกติ ทักทายไม่ได้ถือติดตัวไปด้วยเพราะเธอต้องถือเครื่องที่ใช้อยู่ตามปกติติดตัว มันคงถูกเรียกมาขณะที่เธออยู่กับเมษหญิงสาวกดฟังข้อความ เสียงทุ้มๆที่ดังมาทำให้รอยยิ้มสดใสระบายขึ้นบนใบหน้า รู้สึกว่าโลกสดใสสว่างขึ้นทันใด

หญิงสาวต่อโทรศัพท์กลับไป.....

แล้วเธอก็มานั่งรอชายหนุ่มอยู่ที่จุดนัดพบในอาคารศูนย์การค้า ทักทายไม่สะดวกใจจะเข้าไปที่ออฟฟิศของชายหนุ่ม สายตาของพนักงานและคนที่มาติดต่อทำให้เธอระแวง กลัวว่าโลกจะแคบ... วงการธุรกิจจะไหลรัถยนต์แม้จะครอบคลุมอาณาบริเวณกว้างขวาง แต่ก็ไม่แน่ว่าคนที่ติดต่อกับบริษัทของจาริตและวาทีนจะจับพลัดจับผลูมาติดต่อรหัทเข้าเมื่อไหร่

ร่างสูงแข็งแรงที่เดินยิ้มมาแต่ไกลทำให้จิตใจเธออ่อนไหววูบวาบ เธอเห็นประกายตาอีกฝ่ายวาวระยับ “วันนี้คุณมาถึงก่อน ”

“ไม่ดีหรือคะ หรือว่าคุณอยากจะรอ ”

“ ผมยอมเป็นฝ่ายรออยู่แล้ว ” เขาทำสีหน้าออกอ้อน

“ วันนี้คิดยังไงขึ้นมาคะ ถึงได้โทรมาชวน ”

“ คิดถึงมากจนทนไม่ไหว ”

หญิงสาวได้แต่ยิ้มอ้อมเอม ท่าทางกึ่งเล่นกึ่งจริงทำให้คาดเดาไม่ได้ว่าชายหนุ่มรู้สึกอย่างไรกันแน่ แต่คำพูดของคนที่เป็นพิเศษยอมให้ความรู้สึกพิเศษเสมอ

หากจะเปรียบกับผู้ชายอีกคนหนึ่งที่เขาเข้ามายุ่งเกี่ยวกับในขณะนี้ ปรากฏกร้าวของดวงตาในสีหน้าที่แฝงความจริงจึงทำให้เธอเชื่อถือรหัทมากกว่าเมษ สำหรับเธอ เมษเป็นผู้ชายกึ่งกระล่อนที่ขาดความน่าเชื่อถือ แต่เธอให้ความเคารพและนิยมชมชอบผู้ชายคนนี้อย่างเต็มเปี่ยม

เธอใช้เวลาหมดไปอย่างไม่เสียดายในมุมหนึ่งของร้านที่หนีไปทางบริการเครื่องดื่ม จิบชาร้อนรสอ่อนขณะที่ชายหนุ่มดื่มกาแฟสีเข้มที่ขมจัดแต่หอมกรุ่น ละเลียดขนมที่วางมาในจานเล็กๆ ซึ่งชายหนุ่มเลือกให้ คำพูดคุยแทบจะไร้สาระ ท่าทางผ่อนคลายของเขาทำให้เธอสบายใจ แต่ถึงอย่างไรชายหนุ่มก็รับโทรศัพท์หลายครั้ง บางครั้งเขาลุกขึ้นเดินออกไปจากโต๊ะก่อนจะกลับมาบอกว่า

“ ขอโทษนะครับ แต่ว่าตรงนี้สัญญาณโทรศัพท์ไม่ค่อยดี ”

ทักทายวางโทรศัพท์ของเธอลงเช่นกัน

ชายหนุ่มแก้มถามว่า “ แฟนโทรมาตามหรือครับ ”

“ เปล่าค่ะ ฉันโทรหา... คุณพ่อ ”

ประกายตาอีกฝ่ายวาวขึ้น ในสีหน้าที่ขมขื่น เสียงถามกลับไม่ทำให้คนฟังสังเกตเห็นความผิดปกติ “ เห็นบอกว่าไม่ค่อยสบายหรือครับ ”

“ ค่ะ ระยะเวลาที่ปวดหัวบ่อยๆ มีคลื่นไส้ อาเจียน ทานอาหารไม่ค่อยได้ ”

“ ไปหาหมอหรือยัง ” น้ำเสียงปร่าน่าจะบอกความห่วงใยที่เธอหวังจะได้ยิน แต่ก็ยังหาไม่พบ

“ ไปแล้วค่ะ ยังไม่รู้ว่าเป็นอะไร ”

“ เป็นมานานหรือยัง ”

“ นานแล้วค่ะ นี่ไม่ได้ไปทำงานจริงๆ จังๆ มาเป็นเดือน ทิ้งงานให้ญาติดูแลแทน ”

ชายหนุ่มนิ่งไป วูบหนึ่งที่หญิงสาวรู้สึกเหมือนสีหน้าที่กร้าวขึ้นของอีกฝ่ายระบายด้วยความสะใจ ก่อนที่เขาจะยกถ้วยกาแฟขึ้นดื่มกลบเกลื่อน

“ ผมขอไปเยี่ยมบ้างได้ไหม ”

สีหน้าเธอบอกความยุ่งยากใจ “ ฉันคิดว่า...”

“ นะครับ พ่อของคุณทุกคน ได้ยินว่าไม่สบายผมก็อดเป็นห่วงไม่ได้ ” เขาแก้มรับเร้า

หญิงสาวหลบตาพรางคิดหาข้อบ่ายเบี่ยง คนที่ซำเลียงมองได้แต่รู้สึกเยาะหยัน...

“ วันนี้เราทานข้าวในเรือกันดีกว่า ”

เสียงทุ้มๆ ซักชวน ทักทายให้เขาเป็นคนขับรถเมื่อตกลงกันว่าจะไปหาอาหารทานที่อื่นนอกอาคารห้างสรรพสินค้าที่ได้ใช้เวลาอยู่ด้วยกันจนเย็นค่ำ

หญิงสาวหันมายิ้ม “ ยังไงก็ได้คะ ”

รถคันเล็กจอดในบริเวณภัตตาคารริมทำน้าของโรงแรมหรู ชายหนุ่มสอบถามเวลาเรือออกและกลับเข้าท่า หลังจากนั้นต่างก็ช่วยกันเลือกอาหารและดื่มเครื่องดื่ม รอนลูกค้าเริ่มทยอยลงไปจับจองที่นั่ง เรือยนต์สองชั้นขนาดใหญ่ ชั้นล่างกันห้องกระจกสว่างไสว มีเครื่องดนตรีที่บรรเลงโดยศิลปินเดี่ยวอยู่ตรงมุม ส่วนชั้นบนตั้งโต๊ะเก้าอี้สำหรับคนที่ต้องการบรรยากาศล่องแม่น้ำเจ้าพระยามค่ำคืน

“ นั่งในห้องก่อนก็ได้ ทานข้าวอิ่มแล้วค่อยขึ้นข้างบน ”

โต๊ะเล็กที่เลือก ตอนเธอเข้ามาดื่มที่อบอุ่น ร่างสูงนั่งอยู่คนละด้าน ทว่าใกล้จนข้อศอกชนกันยามเธอเปลือ สีนัยยิ้มกริ่มของชายหนุ่ม บอกให้รู้ว่าเขาแกล้งวางข้อศอกลงตรงนั้นและเอนกายเข้ามาจนใกล้ เธอยิ้มเก๋อขยับถอยห่าง

“ คิดถึงใครอยู่หรือเปล่า ”

คำถามทำให้เธอนึกถึงจาริต ป่านนี้คงกำลังได้รับการรับรองต้อนรับอย่างดีจากลูกค้า อดสงสัยไม่ได้ว่ายุพยงจะเคียงข้างอยู่ด้วยหรือไม่ และในฐานะอะไรในเมื่อคนที่หนุ่มใหญ่กำลังจะแต่งงานด้วยคือเธอต่างหาก

เธอแปลกใจตัวเองที่ไม่รู้สึกละอายใจสักเท่าไรเลยกับการที่มานั่งอยู่ที่นี้กับรหัสสองต่อสอง ดื่มด่ำชิมชับความสุขที่ลึกลับที่เธอไม่เคยมีเมื่ออยู่กับคู่หมั้น หากวันแต่งงานมาถึง เธอคงรู้สึกสูญเสียมากกว่าจะมีความสุข

“ แล้วคุณล่ะคะ คิดถึงใครอยู่หรือเปล่า ”

ภาพใบหน้าสวยหวาน ปลายจมุกเซดิรันและรอยยิ้มทำทนายของแม่สาวที่เต็มไปด้วยความกล้าและเชื่อมั่นที่มักเรียกเขาให้มาพบในยามค่ำคืน ปรากฏขึ้นในทันทีราวกับเจ้าเธอผู้นั้นมานั่งอยู่ตรงหน้า... ..

ประกายตาของชายหนุ่มพรวระยับ พุดยิ้มๆ

“ อยู่กับทัตทยาตรงนี้แล้วผมจะต้องคิดถึงใครอีก ”

ดวงตาของหญิงสาวทอประกายล้าลึก ชายหนุ่มอดสะท้อนใจไม่ได้ รู้สึกละอายใจขึ้นมา เมื่อตระหนักถึงความอ่อนไหวที่หญิงสาวผู้นี้มีให้เขาอย่างจริงจัง

เรือใหญ่แล่นเรียบเชื่องช้า พาลมธรรมชาติพัดเข้ามาให้รู้สึกเย็นสบาย มีผู้คนอื่นๆ อีกไม่น้อย แต่ก็ไม่มากจนเกินไป จานอาหารถูกยกออกไปหลังจากรับประทานอาหารกันจนอิ่มหน้า เหลือแต่แก้วเครื่องดื่มที่ยังคงถูกเทปเรนเปโรเป็นระยะ เรือเริ่มแล่นกลับทิศทางเดิมเมื่อไฟในห้องถูกหรี่ลงและดนตรีบรรเลงเพลงไพเราะอ่อนหวาน พื้นที่เล็กๆ ใกล้เครื่องอิเล็กทรอนิกส์ปรากฏเงาร่างของคู่เต็นรำจับกันเคลื่อนไหวตามจังหวะ

อีกครั้งที่รหัสนึกถึงร่างอ่อนอวบอิมที่เคยอิงแอบอยู่ในอ้อมแขนของเขาในจังหวะเต็นรำเดียวกันนี้ ป่านนี้เจ้าหล่อนผู้นั้นคงกำลังฉอเลาะประจบเอาใจหนุ่มใหญ่มหาเศรษฐีอยู่ในคลับหรูที่ไหนสักแห่งหรือไม่ก็ในห้องซดสุดหรูของโรงแรมระดับห้าดาวที่หรูสุดเท่าที่จะหาได้ในดินแดนไกลโน้น

ดวงตาคมวาวมองหญิงสาวยิ้มๆ ทัตทยากำลังดื่มด่ำกับเสียงเพลง ครั้นหันมาพบดวงตาของอีกฝ่าย ก็พุดแกกแก้อ

“ ฉันทชอบเพลงนี้ นั่งที่ระเบียงคอนโตรีมแม่น้ำ แล้วก็ร้องคนเดียวบ่อยๆ ”

“ เต็นรำไหมครับ ” เขายื่นหน้าเข้าไปถาม

“ ที่นี้หรือคะ ”

“ ทำไมล่ะ คนอื่นเขาก็เต็นกัน ”

หญิงสาวลูกลมมือที่จับจูงอย่างว่าง่าย ยอมให้เขากอดตระกองโยกตัวตามทำนอง... แสงดาว สวยพรวดูเด่น เฟ่งเห็นเหมือนตาของเธอ.....

เอาเถอะ จะต้องตกนรกขุมที่เท่าไรเธอก็ยอมแล้ว ขอให้คืนนี้เป็นคืนที่เธอจะตัดดวงความสุขให้แก่ชีวิตที่เหี่ยวเฉาแห้งแล้งมานานปีให้เต็มที่ ก่อนจะเดินเข้าสู่ประตูวิวิเวกที่จะปิดกั้นเธอจากชายหนุ่มผู้นี้ไปจนตลอดชีวิต.....